

ЧАРЛС БУКОВСКИ

ЧЕЛИ ЛИ СТЕ ПИРАНДЕЛО?

Превод от английски: Емилия Михайлова, 1995

chitanka.info

Момичето ми извести, че трябва да напусна къщата й — много голяма къща, хубава и удобна, със заден двор, дълъг колкото цяло жилищно каре, с повредени водопроводни тръби, с жаби, с щурци и котки. Е добре, изхвърлиха ме, но аз реших да се оттегля, както човек се оттегля от подобни ситуации — с чест, с кураж и нови надежди. Пуснах обява в един от вестниците, предназначени за хората от подземния свят.

„Писател: нуждае се от квартира в жилище, където шумът от пишеща машина се приема по-благогосклонно от клакьорския смях на «Аз обичам Лили». 100 долара месечно — О, кей. Осигуряване на лично спокойствие — задължително.“

Разполагах с един месец да се изнеса, докато приятелката ми беше в Колорадо за обичайното си годишно посещение, посветено на заздравяване на връзките сред членовете на фамилията. Излежавах се в леглото и чаках да звънне телефонът. Той най-после иззвъня. Обади се някакъв тип, който ми предлагаше да бавя трите му деца в случаите, когато „поривът на съзиданието“ обсеби или него, или жена му. Безплатна стая и храна и аз можех да си пиша, когато „нуждата да съзидават“ не ги бе налегнала. Казах му, че ще си помисля за предложението му. След два часа телефонът звънна отново. „Е?“ — попита той. „Не“ — отвърнах аз. „Тогава“ — продължи упорито той „може би познавате забременяла по неволя, загазила жена...?“ Отговорих му, че ще се опитам да му намеря някоя и затворих.

На следващия ден телефонът иззвъня отново. „Прочетох обявата Ви“ — каза тя. „Аз съм инструкторка по йога.“ „О!“ — казах аз. „Да, преподавам йога-упражнения и медитация.“ „О?“ „Вие сте писател?“ „Да.“ „По какви теми пишете?“ „О, Боже, не знам. Колкото и лошо да звучи. За живота... предполагам.“ „Това не звучи лошо. Включва ли и секса?“ „Понякога. А понякога не.“ „А, ясно. Как се казвате?“ „Хенри Чинаски.“ „Публикували ли са Ви някога?“ „Да.“ „Е, аз имам една голяма спалня, която можете да наемете за 100 долара. С отделен вход е.“ „Звучи добре.“ „Чели ли сте Пирандело^[1]?“ „Да.“ „Чели ли сте Суинбърн^[2]?“ „Всеки го е чел.“ „Чели ли сте Херман Хесе^[3]?“ „Да, но не съм хомосексуален.“ „Мразите ли хомосексуалистите?“ „Не, но и не ги обичам особено.“ „Ами черните?“ „Какво за черните?“ „Какво мислите за тях?“ „Те са си наред.“ „Страдате ли от предразсъдъци?“ „Всеки страда.“ „Как си представяте Господ Бог?“ „Бяла коса,

сплъстена брада и без пенис.“ „Какво мислите за любовта?“ „Не мисля за нея.“ „Ти си хитрияга. Ето, ще ти дам адреса. Ела да се видим.“

Аз записах адреса и се излежавах още няколко дни, като гледах сапунените опери по телевизията сутрин и шпионските трилъри вечер, плюс боксовите мачове. Телефонът отново иззвъня. Беше дамата.

„Ти не дойде.“ „Бях вгълбен.“ „Влюбен ли си?“ „Да, пиша новия си роман.“ „С много секс?“ „През известни периоди, да.“ „Добър любовник ли си?“ „Повечето мъже обичат да си мислят, че са. Аз вероятно съм добър, но не велик.“ „А близеш ли?“ „Да.“ „Хубаво.“ „Стаята ти още ли е свободна?“ „Да, голямата спалня. Ти наистина ли можеш да близеш жените?“ „За Бога, да, но в наши дни всеки го прави. Сега сме 1982-ра, а аз съм на 62. Ти можеш да си намериш мъж с 30 години по-млад и той ще може да направи същото за теб. Вероятно по-добре.“ „Истината ще те изненада.“

Аз отидох до хладилника, взех си бира, запалих цигара. Когато пак вдигнах слушалката, тя още беше там. „Как се казваш?“ — попитах аз. Тя ми каза някакво фантастично име, което забравих на момента.

„Четох работите ти“ — каза тя. „Ти навсякъде си силен писател. Иначе си пълен с лайна, обаче умееш да въздействаш върху емоциите на хората.“ „Правя си. Не съм велик, но съм различен.“ „Как по-точно близеш една жена?“

„Виж сега...“

„Не, кажи ми.“

„Ами, това е изкуство.“

„Да, така е. Как започваш?“ „С ефирно докосване, леко.“ „Разбира се, разбира се. После? След като започнеш?“ „Даа... ами, има си техника...“ „Каква техника?“ „Първото докосване обикновено притъпява усещането в онази област, така че ти не можеш да се върнеш на нея, предизвиквайки същия ефект.“ „Какво, по дяволите, искаш да кажеш?“ „Знаеш какво искам да кажа.“ „Възбуждаш ме.“ „Клинична реакция.“ „Не, сексуална реакция. Ти ме възбуждаш.“ „Не знам какво друго да кажа.“ „Какво прави един мъж след това?“ „Оставя по-нататъшните му действия да се ръководят от наградата, която изпитва самият той. Всеки път е различно.“ „Какво искаш да кажеш?“ „Искам да кажа, че понякога излиза малко грубо, понякога е нежно, зависи какво чувства той.“ „Разкажи ми.“ „Е, всичко свършва в

клитора.“ „Кажи тази дума пак.“ „Коя?“ „Клитор.“ „Клитор, клитор, клитор...“ „Смучеш ли го? Лекичко го хапеш?“ „Разбира се.“ „Ти ме възбуждаш.“ „Извинявай.“ „Можеш да вземеш голямата спалня. И обичаш да те оставят на спокойствие?“ „Да, както ти казах.“ „Разкажи ми за моя клитор.“ „Всички клитори са различни.“ „Тук тъкмо сега не е много спокойно. Строят оградна стена. Но след няколко дни ще приключат. Ще ти хареса тук, ще видиш.“

Аз отново записах телефона ѝ, затворих слушалката и си легнах. Телефонът пак иззвъня. Прекосих стаята, взех го и се върнах в леглото с него. „Какво искаш да кажеш с това, че всички клитори са различни?“ „Искам да кажа, че са с различни размери и реагират по различен начин на дразнения.“ „Случвало ли ти се е да попаднеш на някой, който да не реагира на никакви дразнения?“ „Още не.“ „Слушай, защо просто не дойдеш да се срещнем сега?“ „Колата ми е стара. Няма да може да се изкачи по каньона.“ „Тръгни по магистралата и паркирай на обръщача при Хидън Хилз. Ще те пресрещна там.“ „О, кей.“

Затворих телефона, облякох се и се качих в колата си. Поех по магистралата към обръщача на Хидън Хилз, намерих паркинга, спрях там и зачаках. Изминаха 20 минути и към мен се приближи в колата си една дебела дама, облечена в зелена рокля. Караше бял кадилак, модел 1982-ра. Всичките ѝ предни зъби бяха с коронки. — Ти ли си човекът? — попита тя.

— Аз съм.

— Исусе Христе! Не изглеждаш чак толкова секси.

— И ти не изглеждаш чак толкова секси.

— Добре. Хайде.

Аз излязох от колата си и влязох в нейната. Роклята ѝ беше много къса. На по-близкото до мен дебело бедро имаше малка татуировка, изобразяваща нещо като момче-вестносец, стъпило върху куче.

— Няма да ти платя нищо — каза тя.

— Няма проблеми.

— Ти не приличаш на писател.

— За което съм особено благодарен.

— Всъщност, не приличаш на мъж, който може да прави каквото и да е...

— Има много неща, които не мога да правя.

— Обаче наистина дрънкаш разни лайна по телефона. Наложил се да си поиграеш със себе си, докато те слушах. Ти играеше ли си със себе си?

— Не.

След това продължихме пътуването си в мълчание. Бяха ми останали две цигари и ги изпуших и двете. После пуснах радиото ѝ и слушах музика. Пред къщата ѝ имаше дълга, виеща се автомобилна алея, а когато спряхме пред гаража, вратите му се отвориха автоматично. Тя разкопча колана на седалката си и внезапно обви ръцете си около мен. Устата ѝ заприлича на гърлото на отворена бутилка с червено мастило. Езикът ѝ изскочи навън. Търколихме се назад върху седалките, прищипани там в тясното.

После всичко свърши и излязохме.

— Хайде — каза тя. Последвах я по една алея, оградена с розови храсти. — Няма да ти платя нищо — каза тя. — Нито един шибан цент! — Няма проблеми — казах аз. Тя извади ключа от чантичката си, отвори вратата и аз влязох след нея.

[1] Луиджи Пирандело (1867–1936) — италиански писател, известен с пиесите си, в които разсъждава върху връзката между реалното и нереалното. ↑

[2] Суигбърн, Алджънън Чарлз (1837–1904) — английски поет, известен с трагедията си в гръцки стил „Аталанта в Калидон“. ↑

[3] Херман Хесе (1877–1962) — немски писател и поет. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.